

РЕШЕНИЕ

№ 7348

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12444** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на О. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] г, с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 12079/20.11.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Излагат се доводи, че обжалваното решение е издадено от некомпетентен орган, тъй като жалбоподателят е непълнолетен, а председателят на ДАБ-МС не притежава “необходимите познания за личните нужди на непълнолетните”, съгласно изискванията на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, както и че не е изготвено в предвидената форма, тъй като не е преведено на арабски език и не е мотивирано. Изложените

подробни съображения за противоречие на административния акт с материалния закон. Твърди, че в обжалвания акт не са обсъдени всички факти от значение за бежанската история, а общественно-политическата ситуация в С. е представена невярно и неактуално, не е оценено положението на децата. Счита, че неправилно е прието, че Турция е трета сигурна страна. Твърди, че обжалваният отказ е постановен при съществено нарушение на задължението по общото правило на чл. 35 от АПК да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая, както и на специалната разпоредба на чл. 75, ал.2 от ЗУБ да се преценят всички относими факти, свързани с държавата на произход. Моли съда да отмени решението на председателя на ДАБ-МС и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за закрила

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура, чрез участващия в производството прокурор, счита, че жалбата е неоснователна, а решението на председателя на ДАБ-МС е законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ОК-13- 1842 от 18.09.2024. на Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - С., към ДАБ – МС, О. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., етническа принадлежност –арабин, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение – неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Като непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗУБ с Решение № 2349 от 27.09.2024г. на председателя на Националното бюро за правна помощ (НБПП) (л.55), на основание чл. 25, ал.2 от Закона за правната помощ (ЗПП) във вр. с чл. 23, ал.2, вр. с чл. 25, ал.1 и ал.3, т.2 и т.3 от ЗУБ на лицето е представена правна помощ под формата на представителство от адвокат и адв. А. е назначена за представител на непридружения непълнолетен О. А..

С писмо рег. № 16160/24.09.2024 г. на ДАБ-МС (л. 123), началник отдел “ПМЗ - кв. О. купел” е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-18668 от 01.11.2024г. (л.101) директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С писмо рег. № 16160/26.09.2024г. (л. 121) началник отдел “ПМЗ - кв. О. купел” е уведомил директора на Дирекция “Социално подпомагане“ (ДСП) – К. село, на основание чл. 15, ал.4 от Закона за закрила на детето (ЗЗДет), за интервюто с непридружения непълнолетен кандидат за закрила.

На 31. 10.2024г. с вх. № 16160 е постъпил социален доклад с изх. № СГ/Д-С-КС/1079-001/30.10.2024г. от директора на ДСП – К. село (л.100), в който е посочено, че на база на събраната информация отдел “Закрила на детето” при ДСП

К. село счита, че основаните права на непридружения чужденец не са нарушени; към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето.

С О. А. А. е проведено интервю на 08.10.2024г., в присъствието на назначения му представител, в което заявява, че е напуснал сам С. девет месеца преди интервюто нелегално за Турция с трафикант и група от 15 души. Девет месеца бил в [населено място] в Турция, където живеел сам, без трафиканта, под наем и работел в цел легално, имал договор за работа, бил регистриран и имал кимлик. Заявява, че там не е учил и не е ходил на лекар, тъй като не му се е налагало. Дошъл в България нелегално с трафикант в група от много хора. След като влезли в страната около една седмица вървели, взела ги кола и трафикантът ги оставил в [населено място] пред лагера за бежанци, където подал молба за закрила. Родителите и сестра му са в [населено място], С., на 15 км от [населено място], има един брат в Германия. Иска да получи статут в България и да се събере със семейството си. Решението да напусне страната си на произход взели родителите му, заради войната. В С. е учил до пети клас и е работил един месец в завод за боя. На военна служба щял да подлежи след две години и не е получавал призовка или повиквателна, не е бил търсен за отбиване на военна служба.

Заявява, че не е имал проблеми заради етническата си принадлежност или религията си, не е арестуван или осъждан, не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията в С.. Не е членувал в политическа партия или организация, във въоръжена групировка. Не е бил заплашван. Не е бил свидетел на сблъсъци или сражения, не е бил жертва на отвличане, физически или психически тормоз.

Като причина да напусне държавата си на произход посочва войната и икономическите проблеми – ембаргото, поради което трудно се намират хранителни стоки. Мисли, че ако се върне може да бъде убит от режима, който бомбардира района, в който живее.

Със становище рег. № 16160 от 13.11.2024 г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на О. А. А.. С оспореното в настоящото производство Решение № 12079/ 20.11.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на О. А. А.. Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ и че сирийският гражданин реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл.8, ал.1, т.1 от ЗУБ, а мотивира молбата си за закрила с причини от личен и икономически характер. Заключил е, че твърденията на молителя не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл.8, ал.2-5 ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Приел е и че не се установяват положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл.8, ал.7 и чл.8 от ЗУБ и е отхвърлил искането за предоставяне на статут на бежанец като неоснователно. Заключил е, че кандидатът е взел решение да напусне страната си на произход по изцяло лични причини, поради желанието му да достигне до европейска страна. Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си

на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унизително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в С., изложена в справка вх. № 1841/23.08.2024г. и справка с вх. № ЦУ-1852/27.08.2024 г изготвени от дирекция “Международна дейност” при ДАБ-МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на понятието “посегателство” в чл.15, б. “в” от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С. и не във всички части на страната е налице безогледно насилие. Председателят на ДАБ-МС е направил преценка, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С., според решението, не е изключително, поради което е приел и искането за предоставяне на хуманитарен статут за неоснователно.

В решението е прието също, че в представения социален доклад от ДСП не се откриват данни, които да сочат, че връщането в родината на детето противоречи на висшия интерес на детето, преценен в съответствие с чл.6а ЗУБ и с оглед критериите в §1, т.5 от ДР на ЗЗДет. и разпоредбите на глава V, параграфи 52-79 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето върху Конвенцията на ООН за правата на детето относно най-добрия интерес на детето, публикуван през месец ноември 2014г. от Детския фонд на ООН (УНИЦЕФ). Заклучил е, че, съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето, за молителя не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване. Приел е, че молителят в С. няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа взаимоотношения с роднините си, които продължават да пребивават там, в държавата си на произход детето ще има възможност да доизгради традиционните социални, родови, културни и езикови ценности и норми, имащи особена важност за личностното му развитие.

В решението е прието също, че Турция е трета сигурна държава за молителя, тъй като съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и да легализира престоя си там, от която възможност той се е и възползвал. Като се е позовал на Справка с вх. № ЦУ-1554/01.07.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС органът е приел, че се установява, че за молителя е възможно да живее в Турция, като възможността да се ползва от закрилата на властите в Република Турция.

Като част от административната преписка са представени справки, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийската арабска република с вх. № 1841/23.08.2024г. и с вх. ЦУ-1852/27.08.2024 г и справка с вх. № ЦУ-1554/01.07.2024г. относно Република Турция и положението на бежанците от С. там.

От Дирекция Социално подпомагане е изпратен социален доклад изх. № ПР/Д-С-КС/34-001/15.01.2024г, изготвен на основание чл. 15, ал.6 от ЗЗДет (л.100),

според който в интерес на детето е да получи статут в България.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ. Съдът намира за неоснователни доводите в жалбата, че решението е издадено от некомпетентен орган, тъй като в изискванията на 49, ал.2 от ЗУБ не е предвидено председателят на ДАБ- МС да притежава необходимите познания за специфичните нужди на непълнолетните. В българския ЗУБ и ЗЗДет са предвидени специални правила, гарантиращи защита правата и интересите на децата в т.ч. и непълнолетните, а решението се издава след получаване на социален доклад, който е част от административната преписка. Интервюиращият орган изразява становището си и административният орган взема решението си след запознаване с всички събрани в административното производство доказателства в т.ч. и становището на ДСП. В административното производство непълнолетния е представляван от представител, специално назначен да се грижи за спазване на най-добрия интерес на детето.

Решението е издадена в писмена форма и съдържа подробни съображения, фактически и правни основания за издаването ѝ. Неоснователно е твърдението в жалбата, че не е спазена формата на административния акт, тъй като не е издаден и на арабски език. С подписите си чужденецът, назначеният му представител, преводач и длъжностно лице са удостоверили, че жалбоподателят е запознат с текста на решението на език, който разбира.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. По време на интервюто е присъствал назначеният му представител съгласно изискването на чл.25, ал.7 от ЗУБ. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване

посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му по произход.

В проведеното интервю той изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е нямал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. От бежанската му история става ясно, че е напуснал С. поради войната и липсата на сигурност. Семейството му и всичките му роднини живеят необезпокоявано в С., никой не го е гонел или преследвал. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец. Доводи в тази насока не се излагат от жалбоподателя и в жалбата.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на О. А. А. на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9,ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива

2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 /М. E. and Noor E. vs S. van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската арабска република на директора на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В случая обаче след постановяване на обжалваното решение на 20.11.2024г. в страната на произход на жалбоподателя Сирийската арабска република е настъпила съществена промяна в обществено-политическата обстановка. В съдебно заседание е представена актуална справка за ситуацията в С. с вх. № МД-02-20/14.01.2025г. от която също се установява, че на 27 ноември 2024г. (преди издаване на административния акт) ислямската групировка "Х.

Т. ал. Ш.” (Н. Т. al-S., HTS) в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции започват голяма офанзива в С. С.. Първоначално превземат А. (Х.), вторият по големина град в страната, на 05.12.2024г. пада [населено място], а два дни по-късно е превзет и третият по големина град в С. – Х.. На 8 декември 2024г. водените от HTS бунтовници обявяват, че са влезли ви в [населено място] и същия ден президентът Б. А. напуска страната. Предвид обществено-политическата ситуация в С. през последните месеци, както и спецификата на държавата, преценката на актуалната по време обстановка е от съществено значение за обосноваването на административния акт във връзка с извода за наличието на вътрешен въоръжен конфликт и преценка на степента на насилие. Според представената пред съда актуална справка преобладаващата несигурност, включително въоръжени сблъсъци, повишена престъпна дейност и остатъчни боеприпаси, продължава да представлява предизвикателство за цивилните лица и пред което са изправени сирийците, живеещи извън страната.

На 08 януари 2025г. Специалният пратеник на ООН за С. заявява, че докато ситуацията със сигурността в някои райони се подобрява, безредиците продължават в крайбрежните райони, Х. и Х.. Въоръжени групировки, включително терористичната мрежа на “Ислямска държава” (ИД) и над 60 групи с противоречиви цели също представляват постоянна заплаха за териториалната цялост на С.. Специалният пратеник съобщава за конфликта между Сирийската национална армия (SNA) и Сирийски демократични сили (SDF), както и за нарушенията на И.. Хуманитарната ситуация също остава сложна: почти 15 милиона сирийци се нуждаят от здравни грижи, 13 милиона са засегнати от остра продоволствена несигурност, а над 620 000 са вътрешни разселени. Щетите, причинени на язовира Тишрин ограничават доставките на вода и електричество за повече от 400 000 души.

От представената актуална справка № МД-02-77/03.02.2025г. относно състоянието на сигурността в районите на Д., А. (Х.), Х., К., Л. и Т. след падането на режима на Б. А. се установява, че в района на А., откъдето е жалбоподателят, през декември 2024г. подкрепяната от Турция Сирийска национална армия (SNA) продължава офанзивата си срещу Сирийските демократични сили (SDF) и района на Автономната администрация на С. и Източна С. (D.) и превзема райони в северозападния регион на Ш. и [населено място]. В бюлетина на БКБООН от 13 януари 2025г. се посочва, че ситуацията със сигурността остава нестабилна в части от С., със съобщения за враждебни действия, свързано с конфликт насилие, ограничения на движенията и други инциденти в А. и други провинции.

Въпреки това, както правилно е отбелязал ответникът в обжалваното решение, конкретната бежанска история на жалбоподателя следва да бъде разгледана в светлината на чл. 75, ал.2 от ЗУБ, съгласно който при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие.

В случая следва да се има предвид, че жалбоподателят е живял в Турция, където е работел легално и е имал издадени документи, бил е регистриран,

имал е жилище, кимлик. В Турция никой не го е гонил или преследвал. В проведеното интервю жалбоподателят е заявил, че е напуснал Турция, поради дискриминация, но посочва, че имало само един случай, в който се е почувствал обиден, тъй като млади момчета му се подигравали, след като той ги заговорил на арабски и те не го разбрали. Изрично заявява, че не е имал друг случай, поради което настоящият състав счита, че твърденията на жалбоподателя, че е бил дискриминиран Турция не се подкрепят от събраните по делото доказателства.

От представените справки за защитата правата на бежанците в Турция и положението на сирийските бежанци конкретно се установява, че за лицата от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и известно ниво на достъп до основани права и услуги. Посочено е, че всички сирийски бежанци, които търсят закрила, ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност от С.. На ползващите се от временна закрила трябва да бъде осигурена закрила и помощ в Турция, което включва: 1/ правото на оставане и престой в Турция до намиране на по-трайно решение на ситуацията, в която се е оказало съответното лице; 2/ защита срещу принудително връщане в С.; 3/достъп и осигуряване на най-основните права и потребности на съответните лица – достъп до здравеопазване, образование, социално подпомагане, психологическа подкрепа достъп до пазара на труда. Според цитираната в решението справка, всички сирийски бежанци са защитени срещу връщане, което означава, че никой сириец няма да бъде върнат в С. против волята му. В турския Закон за чужденците и международната закрила има специално средство за правна защита конкретно срещу решения за депортация.

Като е съобразил информацията, налична в приложените по делото справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, председателят на ДАБ е стигнал до правилният извод, че Турция представлява „трета сигурна държава“. Съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т.9 от ДР на ЗУБ, „трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Жалбоподателят е пребивавал необезпокоявано на територията на Турция легално, имал е издадени документи. О. А. А. в Турция не е бил преследван и не сочи данни да са налице опасения за живота или свободата му поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. По собствено желание е напуснал Турция и не е бил принуждаван да се завърне в С.. От представените справки за Турция се

установява, че Законът за чужденците и международната закрила и Регламентът за временна закрила предоставят силна правна рамка за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН.

Турция се явява трета сигурна страна за жалбоподателя и с оглед разясненията дадени от ВКБООН Правни съображения относно връщането на лица, търсещи международна закрила, от Гърция в Турция във връзка с понятията сигурна трета страна и първа страна на убежище съгласно Сътрудничеството между ЕС и Турция в контекста на мерките за миграционната криза. В случая понятието е приложено след направена индивидуална преценка на случая на О. А. А., който девет месеца е пребивавал и живял легално в страната и е напуснал по икономически причини в търсене на по-добър живот. Налице е изискващата се връзка между кандидата и третата страна – Турция, въз основа на която връщането в тази страна ще бъде основателно. В случая не се касае за транзитно преминаване през Турция, а е налице „смислена“ връзка между жалбоподателя и Турция. Решението на председателя на ДАБ е взето след проведено лично интервю и задълбочено изследване на личното положение на кандидата в тази трета страна.

В публикувания от Европейската комисия Седми годишен доклад относно Механизма за бежанците в Турция от 22.09.2023г. Турция продължава да полага значителни усилия за приютяването и посрещането на нуждите на повече от четири милиона бежанци и мигранти и потвърди своя ангажимент за изпълнението на изявлението на ЕС и Турция от март 2016 г. Механизмът се прилага под формата на хуманитарна помощ и помощ за развитие. В рамките на първия транш за съответните направления са разпределени приблизително 1,4 млрд. евро и 1,6 млрд. евро. Предвид продължителния характер на кризата в С. интервенциите по втория транш все повече се съсредоточават върху дейностите за социално-икономическа подкрепа и създаването на възможности за препитание. В рамките на втория транш за хуманитарна помощ са разпределени 1,04 млрд. евро, а за помощ за развитие — 1,9 млрд. евро. В публикувания Специален доклад на Европейската сметна палата (ЕСП) относно Механизма за бежанците в Турция е посочено, че като цяло ЕСП е установила, че в контекст, изпълнен с предизвикателства, Механизмът за бежанците в Турция предоставя подходяща подкрепа на бежанците и приемащите общности, както и че Комисията е изпълнила отпорените от ЕСП препоръки през 2018 г.

В тази връзка доводът, че по делото не е било доказано, че държавата Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл е и решение № 3508 от 08.04.2021г. по адм.д. № 1331/2021г. на ВАС, решение № 11081 от 14.11.2023г. по адм.д.

№ 4727/2023г. на ВАС., решение № 887 от 19.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7755/2023 г. на ВАС, решение № 1420 от 7.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7359/2023 г. и мн. др.

Председателят на ДАБ-МС в своето решение подробно е изследвал и най-добрият интерес на детето, въз основа на изложеното от него в интервюто, информацията от представените справки и съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето правилно е приел, че за молителя не съществува риск за сигурността му на територията на обичайното му пребиваване. В хода на производството кандидатът не е изтъкнал конкретни причини, свързани с благосъстоянието и социалното му развитие, които да не могат да бъдат посрещнати в страната му на произход. Настоящият състав споделя изводите на административния орган, че най-добрият интерес на детето е да бъде по-близо до семейството си, традициите и средата, към които принадлежи.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход и в Турция, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че Турция е трета сигурна държава, поради което по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] г, с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 12079/20.11.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

